

αίς...

Της Μερόπης Ν. Σπυροπούλου,

Ομοτ. Καθηγήτριας του Παν/μίου Αθηνών

«Πόσο ακόμα θα συμπιέσουμε την παιδική ηλικία για να κατασκευάζουμε αυτά τα καημένα τα μικρομέγαλα, ανερμάτιστα και ευάλωτα ανθρωπάκια;»

ΑΝΩΝΥΜΗ ΔΑΣΚΑΛΑ

Έβλεπα, με ανείπωτη ομολογώ θλίψη, ένα βράδυ στην τηλεόραση, παιδάκια ηλικίας οκτώ έως δεκαπέντε ετών, να ακκίζονται τραγουδώντας, μιμούμενα σε

κινήσεις και καμώματα κάποια εκμαυλιστικά είδωλα του σύγχρονου -ελληνικού και ξένου- καλλιτεχνικού στερεώματος, συμμετέχοντας σ' έναν διαγωνισμό της Γιουροβίζιον για ανηλίκους.

Και αναρωτήθηκα, με οργή αλλά και με τρόμο, ως πού μπορεί πια να φτάσει η ζημιά που εμείς οι μεγάλοι προξενούμε στα παιδιά μας; Πότε, επιτέλους, θα δώσουμε λόγο για τον ασύστολο βιασμό της παιδικής τους ψυχής; Για την παιδική ηλικία που με εγκληματική ασυνειδησία τους κλέψαμε; Για την αθωότητά τους που κατακρεουργήσαμε;

Για τα πρότυπα με τα οποία τροφοδοτούμε συνεχώς τα όνειρα και τη δυστυχία τους;

Έβλεπα το πώς προσπαθούσαν αυτά τα οκτάχρονα «μη παιδιά» -μεταμφιεσμένα σε μακιγιαρισμένα μικρομέγαλα καλοκουρδισμένα ανθρωπάκια- να παραστήσουν αυτά που έχουν δει να κάνουν κάποιοι μεγάλοι, σε αντίστοιχες συνθήκες, αυτά που κάποιοι ανεγκέφαλοι μεγάλοι τα ώθησαν και τα δίδαξαν να κάνουν, και τα λυπήθηκα. Αλλά συγχρόνως τρόμαξα.

Σκέφτηκα τις άπειρες και απροσδιόριστες, σε αρνητικές επιπτώσεις, προεκτάσεις που μπορεί να έχει για το μέλλον τους η εκμετάλλευση που υφίστανται αυτά τα παιδιά, αφού για στυγνή εκμετάλλευση πρόκειται.

[\(περισσότερα...\)](#)